

Sygn. akt I C 1519/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Lidia Grzelak

Protokolant st. sekr. sąd. Edyta Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2020 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. S.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zadośćuczynienie w kwocie 12000,00 zł, koszty leczenia w kwocie 3881,71 zł oraz utracone korzyści w kwocie 11142,16 zł

I zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki E. S. tytułem zadośćuczynienia kwotę 8700,00 zł (osiem tysięcy siedemset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III zasądza od powódki E. S. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 2449,15 zł (dwa tysiące czterysta czterdzieści dziewięć złotych piętnaście groszy) tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego;

IV nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa od pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 7,97 zł (siedem złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) tytułem uzupełnienia kosztów procesu orzeczonych prawomocnym postanowieniem z dnia 11 lutego 2019 r.

Sędzia Lidia Grzelak

Sygn. akt I C 1519/17

UZASADNIENIE

Powódka E. S. w dniu 13 listopada 2017 r. wniosła pozew przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W., żądając zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 27023,87 zł, w tym 12000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, 11142,62 zł tytułem utraconych korzyści oraz 3881,71 zł tytułem kosztów leczenia, rehabilitacji i dojazdów. Ponadto wносиła o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od powódki E. S. zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 listopada 2014 r. w C. na skrzyżowaniu ulic (...) doszło do zdarzenia drogowego. Kierujący pojazdem marki F. (...) nr rej. (...) R. S. wykonując manewr skrętu z ul. (...) w ul. (...) nie zachował należytej ostrożności, doprowadzając do zderzenia z prawidłowo jadącym samochodem marki F. (...) nr rej. (...) kierowanym przez E. S. (bezsporne).

E. S. odczuła chwilową utratę świadomości. Wróciła jednak samodzielnie samochodem do domu; mieszka w bezpośrednim sąsiedztwie miejsca zdarzenia. Odczuwała ból głowy i tego samego dnia udała się na Oddział Ratunkowy szpitala w C., gdzie udzielono jej pomocy farmakologicznej. Następnego dnia miała wizytę w poradni chirurgicznej, gdzie otrzymała leki przeciwbólowe. Przebywała na zwolnieniu lekarskim 5 dni. Wróciła do pracy, jednakże nadal odczuwała dolegliwości. Podjęła leczenie laryngologiczne. W okresie do 17 lipca 2015 r. przebywała okresowo na zwolnieniach lekarskich. Po tym zdarzeniu ujawnił się u niej guz na lewym barku. E. S. przyjmuje leki przeciwbólowe, przeciwalergiczne, przeciwzapalne; korzysta z różnych form rehabilitacji (oświadczenie k. 10, dokumentacja medyczna k. 8 - 9, 128 - 132, 25 - 63, 210 - 215, 218 - 219, 222 - 223, 225 - 236, 239 - 252, 255 - 256, 259 - 267, 277 - 279, faktury k. 93 - 110, zeznania świadków J. L. k. 281, K. S. k. 281 - 282, zeznania powódki E. S. k. 195 - 196, 336).

Pojazd marki F. (...), którym kierował R. S., posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej dla posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego pojazdu w (...) Spółka Akcyjna w W. (bezsporne).

Powódka E. S. zwróciła się do Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Spółka Akcyjna w W. o zapłatę zadośćuczynienia, kosztów leczenia, dojazdów oraz utraconych korzyści (bezsporne).

Zakład ubezpieczeń decyzją z dnia 23 czerwca 2015 r. przyznał E. S. kwotę 1300,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 72,80 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu (decyzja k. 135).

Po złożeniu przez E. S. odwołania zakład ubezpieczeń nie znalazł podstaw do zmiany dotychczas zajętego stanowiska w zakresie wysokości przyznanego zadośćuczynienia oraz uwzględnienia innych roszczeń (decyzja k. 24).

E. S. od dnia 1 grudnia 1994 r. była zatrudniona w Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddział (...) w W.. W związku z pobytem na zwolnieniach lekarskich w okresie od 25 listopada 2014 r. do 17 lipca 2015 r. otrzymała za ten okres niższe nagrody z funduszu motywacyjnego, z funduszu nagród dyrektora oraz niższe dodatkowe wynagrodzenie roczne za 2015 r. o łącznej wartości 5233,62 zł. Za lata 2015 - 2016 różnica w odprowadzanych składkach ZUS od wynagrodzenia E. S. wyniosła 5908,54 zł (zaświadczenie k. 64, zestawienie k. 85)

E. S. na skutek zdarzenia z dnia 23 listopada 2014 r. doznała uszkodzenia osklepka płuca lewego. Dolegliwości te mają charakter przewlekły i trwały. Lewy dół nadobojczykowy jest uwypuklony, a w trakcie oddychania jego objętość wzrasta. Okolica ta jest zlokalizowana nad obojczykiem bocznie do mięśnia mostkowo - obojczykowo - sutkowego i powinna mieć kształt wklęsły, natomiast u E. S. jest wypukła i powiększa się w trakcie oddychania, natomiast symetryczna struktura po stronie prawej zachowuje swój wklęsły charakter i tylko w niewielkim stopniu podlega ruchom podczas oddychania. E. S. nadal odczuwa ból w okolicy szyi po stronie lewej; ból jest stały, tępy, promieniujący do pleców, nasilający się przy oddychaniu, zmianie pogody, ruchach głową. Nasilenie bólu E. S. określa na 5 stopni w skali (...) ból umiarkowany. E. S. nie leczy się pulmonologicznie. Okresy zwolnień lekarskich, na których przebywała E. S. były spowodowane innymi schorzeniami niż uszkodzenie osklepka płuca lewego. Odbyte przez nią leczenie i rehabilitacja również nie pozostają w związku z tym urazem. Doznany przez E. S. uszczerbek na zdrowiu kształtuje się na poziomie 10 % trwałego uszczerbku na zdrowiu zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (opinia biegłego w zakresie chorób płuc lek. med. D. O. k. 310 - 318, 341 - 343).

E. S. przeszła złamanie kompresyjne trzonu kręgu (...) (wynik badania radiologicznego k. 7).

E. S. cierpi na (...) (zespół spływanania po tylnej ścianie gardła), zanikowy nieżyt błon śluzowych górnych dróg oddechowych, stanowiący nieuleczalny przewlekły nieżyt charakteryzujący się okresami poprawy i nasilenia dolegliwości. W 2015 r. najprawdopodobniej przeżyła ostre zapalenie zatoki szczękowej prawej. E. S. skarży się na zawroty głowy nieukładowe, nie mające związku z doznaniem w dniu 23 listopada 2014 r. urazem. Odczuwane przez nią bóle głowy mają charakter bóli migrenowych lub innego typu bólu głowy, nie pozostają jednak w związku z urazem z dnia 23 listopada 2014 r. (opinia biegłego sądowego w zakresie otolaryngologii lek. med. T. S. k. 298 – 309).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt szkody (k. 126 – 167), dokumentacji medycznej (k. 8 – 9, 128 – 132, 25 – 63, 210 – 215, 218 – 219, 222 – 223, 225 – 236, 239 – 252, 255 – 256, 259 – 267, 277 – 279), faktur (k. 93 – 110), oświadczenia (k. 10, zaświadczenie (k. 64), zestawienie (k. 85), opinii biegłych sądowych w zakresie chorób płuc lek. med. D. O. (k. 310 – 318, 341 – 343) oraz w zakresie otolaryngologii lek. med. T. S. (k. 298 – 309), zeznań świadków J. L. (k. 281) i K. S. (k. 281 – 282) oraz zeznań powódki E. S. k. 195 – 196, 336).

Okoliczności sprawy związane ze zdarzeniem drogowym z dnia 23 listopada 2014 r., jak również postępowanie odszkodowawcze prowadzone przed (...) Spółka Akcyjna w W. nie były sporne, a jednocześnie potwierdzone zostały odpowiednimi dokumentami.

Stan zdrowia powódki po doznaniem zdarzeniu Sąd ustalił na podstawie dokumentacji medycznej oraz opinii biegłych sądowych sporządzonej w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu, obie opinie biegłych sądowych w zakresie chorób płuc lek. med. D. O. (k. 310 – 318, 341 – 343) oraz w zakresie otolaryngologii lek. med. T. S. (k. 298 – 309), zostały opracowane w sposób rzetelny i fachowy. Biegli sądowi poczynili ustalenia przy uwzględnieniu dokumentów z akt sprawy i po przeprowadzeniu badania powódki. Uwzględniając swoje doświadczenie zawodowe oraz wiedzę, przedstawili Sądowi przebieg leczenia powódki, ocenę jej obecnego stanu zdrowia powódki jak również związku z pomiędzy stwierdzonymi schorzeniami a zdarzeniem drogowym z dnia 23 listopada 2014 r. Z tych względów Sąd uwzględnił opinie biegłych sądowych lek. med. D. O. i lek. med. T. S., a zawarte w nich ustalenia przyjął jako własne.

Podkreślić należy, że biegły sądowy w zakresie chorób płuc lek. med. D. O. w zdecydowany sposób wykluczył związek ustalonego u powódki urazu w postaci uszkodzenia osklepka płuca lewego z odbytym leczeniem i rehabilitacją powódki, jak też z pobytami powódki na zwolnieniu lekarskim. Biegły sądowy w zakresie otolaryngologii lek. med. T. S. wykluczył natomiast związek pomiędzy stwierdzonymi u powódki schorzeniami a zdarzeniem drogowym z dnia 23 listopada 2014 r.

Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom świadków J. L. i K. S. oraz powódki E. S. co do faktu doznania przez powódkę podczas zdarzenia drogowego w dniu 23 listopada 2014 r. złamania kompresyjnego trzonu kręgu (...). Niewątpliwie, powódka E. S. doznała tego urazu, co wynika wprost z załączonego do akt wyniku badania radiologicznego. Wskazać jednak należy, że wynik ten opatrzony jest datą 12.01.2017 r., a zatem z okresu ponad dwóch lat po zdarzeniu drogowym, z którego powódka wywodzi swoje roszczenie. Brak jest innej dokumentacji potwierdzającej istnienie tego złamania przed styczniem 2017 r. Za niewystarczające dla wykazania związku przyczynowego pomiędzy stwierdzonym urazem kręgu a zdarzeniem drogowym z dnia 23 listopada 2014 r. uznać należy zeznania świadków i powódki. Stwierdzenie powyższej okoliczności wymaga wiedzy specjalnej, a zatem opinii biegłego sądowego w zakresie medycyny.

Spór pomiędzy stronami ograniczał się przede wszystkim do ustalenia wysokości przysługującego powódce E. S. zadośćuczynienia. Podkreślić należy, że przyznając świadczenie w toku postępowania przed zakładem ubezpieczeń, co do zasady uznano roszczenie powódki, sporna jest jedynie wysokość należnego jej świadczenia.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, roszczenie powódki E. S. zasługuje na uwzględnienie jedynie częściowo.

Podstawę prawną zasądzenia zadośćuczynienia stanowi przepis art. 445 § 1 kc. Ustawodawca nie sprecyzował w nim jednak konkretnych mierników czy zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając tę kwestię swobodnemu uznaniu sędziowskiemu. Przepis cyt. artykułu stanowi bowiem, że w wypadkach przewidzianych w art. 444 § 1 kc, w tym w razie uszkodzenia ciała, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W orzecznictwie sądowym ugruntował się, aprobowany także przez piśmiennictwo, pogląd o kompensacyjnym charakterze zadośćuczynienia pieniężnego przewidzianego w art. 445 § 1 kc, tj. uznający je za sposób naprawienia szkody niemajątkowej, wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 1968 r. w sprawie I PR 175/68, uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r. w sprawie III CZP 37/73). Wysokość odpowiedniej sumy, której przyznanie przewiduje art. 445 § 1 kc, zależy więc przede wszystkim od rozmiaru doznanej przez poszkodowanego krzywdy, ustalonej przez sąd przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy. O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien więc decydować w zasadzie stopień cierpień fizycznych i psychicznych poszkodowanego.

Dokonane w sprawie ustalenia wskazują, że powódka E. S. w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 23 listopada 2014 r. doznała obrażeń ciała w postaci uszkodzenia osklepka płuca lewego mającego przewlekły i trwały charakter, które skutkuje stałym tępym bólem w okolicy szyi po stronie lewej, promieniującym do pleców, o umiarkowanym stopniu natężenia (5 stopni w skali (...)). Przed zdarzeniem drogowym, w którym uczestniczyła powódka, była ona zdrową osobą pod względem pulmonologicznym. Zgodnie z opinią biegłego sądowego doznany przez powódkę E. S. uraz pozostawił trwały uszczerbek na jej zdrowiu (10 %).

Bezspornym jest w niniejszej sprawie, że pozwany zakład ubezpieczeń wypłacił powódce E. S. w związku ze zdarzeniem z dnia 23 r. zadośćuczynienie w wysokości 1300,00 zł.

Powódka E. S. domaga się obecnie dopłaty do wypłaconego już zadośćuczynienia w wysokości 12000,00 zł.

Powódka uzasadniając swoje roszczenie wskazała, że na skutek kolizji z dnia 23 listopada 2014 r. doznała bolesnych obrażeń, w tym złamania kręgu (...), leczy się laryngologicznie, odczuwa bóle głowy i ból w okolicach szyi. Niewątpliwie, jak wskazał biegły sądowy w zakresie chorób płuc lek. med. D. O. odczuwane przez powódkę dolegliwości bólowe w okolicy szyi po stronie lewej pozostają w związku z uszkodzeniem osklepka płuca lewego doznany przez nią podczas zdarzenia drogowego z dnia 23 listopada 2014 r. Dolegliwości bólowe są umiarkowanego stopnia natężenia. Doznany uraz ma charakter trwały, nie wymaga jednak specjalistycznego leczenia i rehabilitacji; ból niwelowany jest przy pomocy podstawowych leków przeciwbólowych. Pozostałe stwierdzone u powódki schorzenia o charakterze laryngologicznym nie pozostają w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 23 listopada 2014 r. co wynika wprost z opinii biegłego sądowego w zakresie laryngologii lek. med. T. S.. Powódka nie wykazała również, aby zdiagnozowane u niej w styczniu 2017 r. złamanie kompresyjne trzonu kręgu (...) było skutkiem kolizji z dnia 23 listopada 2014 r.

W wyroku z dnia 29 września 2004 r. w sprawie II CK 531/03 Sąd Najwyższy podkreślił, że zadośćuczynienie należne osobie pokrzywdzonej deliktem ma na celu złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i moralnych. Wysokość zadośćuczynienia musi zatem pozostawać w zależności od intensywności tych cierpień, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości. Podobnie w wyrokach z dnia 18 kwietnia 2002 r. w sprawie II CKN 605/00 oraz z dnia 9 listopada 2007 r. w sprawie V CSK 245/07 Sąd Najwyższy wskazał, że w przypadku uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia należy uwzględniać czynniki obiektywne: czas trwania, stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, wiek poszkodowanego, a także czynniki subiektywne: poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową.

W ocenie Sądu, kwota przyznanego w 2015 r., zadośćuczynienia nie była adekwatna do doznanej przez powódkę E. S. szkody. Niewątpliwie powódka E. S. poniosła uszczerbek na zdrowiu w postaci uszkodzenia osklepka płuca

lewego. Uszkodzenie to ma charakter trwały, nie wpływa jednak znacząco na ogólny stan zdrowia powódki. Powódka E. S. odczuwa okresowo ból o umiarkowanym stopniu natężenia, bez konieczności leczenia specjalistycznego w tym zakresie. Dla oceny stopnia doznanej przez daną osobę krzywdy, nie można jako decydującego miernika uznać tylko czystą ocenę stanu klinicznego powódki, ale również następstwa, które poniosła w związku z wypadkiem w codziennym funkcjonowaniu. Nie sposób również nie wziąć pod uwagę przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, iż doznany uraz, aczkolwiek mający trwały charakter w wymiarze 10 %, nie wpłynął na zmianę trybu życia powódki, nie wiąże się z koniecznością leczenia specjalistycznego, a odczuwane dolegliwości bólowe niwelowane są przy pomocy podstawowych środków przeciwbólowych przyjmowanych w razie potrzeby.

Tym niemniej, przyznana przez ubezpieczyciela w 2015 r. powódce kwota 1300,00 zł tytułem zadośćuczynienia była niewspółmierna do poniesionej przez nią szkody w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 23 listopada 2014 r.

Zdaniem Sądu, wysokość należnego powódce E. S. zadośćuczynienia wynosi 10000,00 zł. Należy podkreślić, że wprawdzie powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu, jednakże odczuwane dolegliwości bólowe mają charakter okresowy, o umiarkowanym natężeniu. Sąd przyznał zatem powódce E. S. dopłatę do przyznanego już zadośćuczynienia w kwocie 8700,00 zł.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo o zadośćuczynienie oddalił, uznając je za niezasadne. Oddalając powództwo ponad kwotę 8700,00 zł Sąd miał na uwadze, że powódka E. S. nie wykazała, do czego jest zobowiązana z mocy art. 6 kc, że inne zgłaszane przez nią dolegliwości (problemy laryngologiczne, złamanie trzonu kręgu (...)) pozostają w związku przyczynowo – skutkowym ze zdarzeniem z dnia 23 listopada 2014 r., a zatem uznać należy, że nie mają wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Sąd odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 8700,00 zł zasądził od dnia 1 grudnia 2020 r. tj. od upływu 14 dni od ogłoszenia wyroku. Sąd miał na uwadze, że stosownie do art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od daty złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Sąd miał na uwadze, że wprawdzie już w 2015 r. kwota przyznanego powódce zadośćuczynienia była nieadekwatna do stopnia doznanej przez powódkę krzywdy, jednakże dopiero w tym procesie ustalono szczegółowo jakiego konkretnie uszkodzenia ciała doznała powódka podczas zdarzenia z dnia 23 listopada 2014 r. będącego następnie źródłem odczuwanych przez nią dolegliwości bólowych.

Sąd oddalił z całości powództwo E. S. o zapłatę kwoty 3881,71 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

Zgodnie z art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 kc obejmuje wszelkie wydatki (koszty) pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne (niezbędne) i celowe. Pojęcie „wszelkie koszty” oznacza koszty różnego rodzaju, których nie da się z góry określić, a których ocena, na podstawie okoliczności sprawy, należy do sądu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008 r. w sprawie II CSK 425/07). Celowość ponoszenia wszelkich wydatków może być związana nie tylko z możliwością uzyskania poprawy stanu zdrowia, ale też z potrzebą utrzymania tego stanu, jego niepogarszania, w tym kosztów rehabilitacji. Obowiązek zwrotu dotyczy wydatków rzeczywiście poniesionych i obiektywnie potrzebnych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8 lutego 2006 r. w sprawie I ACa 1131/05). W grupie wydatków celowych i koniecznych, pozostających w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia tradycyjnie wymienia się koszty leczenia (pobytu w szpitalu, wizyt u specjalistów, pomocy pielęgniarstwa, koszty leków), specjalnego

odżywiania się, nabycia protez i innych specjalistycznych aparatów i urządzeń (np. protez, kul, aparatu słuchowego, wózka inwalidzkiego). Do grupy tej zalicza się również wydatki związane z transportem chorego na zabiegi i do szpitala, koszty związane z odwiedzinami chorego w szpitalu czy wynikające z konieczności specjalnej opieki i pielęgnacji nad chorym, koszty zabiegów rehabilitacyjnych, wreszcie koszty przygotowania do innego zawodu np. opłaty za kursy, szkolenia, koszty podręczników i innych pomocy, dojazdów itp. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie I Aca 1306/13). W myśl art. 444 § 1 kc odszkodowanie obejmuje również wydatki związane z opieką i pielęgnacją po wyjściu ze szpitala. Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje zatem wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszystkie niezbędne i celowe wydatki, bez względu na to, czy podjęte działania przyniosły poprawę zdrowia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008 r. w sprawie II CSK 425/07). W szczególności będą to koszty leczenia, a więc wydatki związane z postawieniem diagnozy, terapią i rehabilitacją poszkodowanego. Ich zakres nie może ograniczać się do wydatków kompensowanych w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego, lecz powinien obejmować koszty działań, podjętych z uzasadnionym – zważywszy na aktualny stan wiedzy medycznej – przekonaniem o spodziewanej poprawie stanu zdrowia poszkodowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie II CKN 1018/00). Sąd uzasadnione może być żądanie zwrotu kosztów, jakie poszkodowany poniósł na konsultację u wybitnego specjalisty (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie II PR 217/69).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, uznać należy, zdaniem Sądu, że powódka E. S. nie wykazała, że przywoływane przez nią koszty leczenia i rehabilitacji pozostają w związku przyczynowo – skutkowym ze zdarzeniem drogowym z dnia 23 listopada 2014 r. Zapewne, przy uwzględnieniu jej ogólnego stanu zdrowia, wskazane procedury lecznicze, badania i rehabilitacje były konieczne i niezbędne dla poprawy jej stanu zdrowia, jednakże odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w niniejszej sprawie ograniczona jest do kosztów leczenia, rehabilitacji i dojazdów związanych bezpośrednio z leczeniem urazów doznanych przez powódkę podczas kolizji w dniu 23 listopada 2014 r. Jak wskazano powyżej, biegły sądowy w zakresie chorób płuc wskazał, że koszty leczenia i rehabilitacji zgłaszane przez powódkę nie pozostają w związku ze stwierdzonym uszkodzeniem osklepka płuca lewego, a zatem nie są wynikiem zdarzenia drogowego z dnia 23 listopada 2014 r., a tym samym nie zasługują na uwzględnienie.

Nie zasługuje również na uwzględnienie żądanie powódki E. S. zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 11142,16 zł tytułem zwrotu utraconych korzyści. Jak wskazano powyżej powódka E. S. w okresie od 25 listopada 2014 r. do 17 lipca 2015 r. przybywała na zwolnieniach lekarskich, czego skutkiem było obniżenie przyznanych jej nagród oraz wynagrodzenia dodatkowego za 2015 r. oraz wysokości odprowadzanych składek ZUS. Na kwotę dochodzoną pozwem w tym zakresie składają się: kwota 5233,62 zł tytułem otrzymanych niższych nagród z funduszu motywacyjnego, z funduszu nagród dyrektora oraz niższego dodatkowego wynagrodzenie rocznego za 2015 r. oraz kwota 5908,54 zł tytułem różnicy w wysokości odprowadzanych składek ZUS w latach 2015 – 2016 według wyliczenia powódki E. S., którego pozwany zakład ubezpieczeń nie kwestionował. Wskazać jednak należy, że obniżenie tych świadczeń i składek ZUS jest bezpośrednim wynikiem przebywania powódki E. S. na zwolnieniach lekarskich. Powódka E. S. nie wykazała, że którekolwiek z pobytych na zwolnieniu lekarskim pozostaje w związek ze zdarzeniem drogowym z dnia 23 listopada 2014 r. i doznany wówczas przez nią urazem w postaci uszkodzenia osklepka płuca lewego; biegły sądowy w zakresie chorób płuc lek. med. D. O. stwierdził wprost w opinii, że wystawiane powódce zwolnienia lekarskie były spowodowane innymi schorzeniami niż uszkodzeniem osklepka płuca lewego.

O zwrocie kosztów procesu Sąd orzekł stosownie do art. 100 zd. 1 kpc, stosunkowo je rozdzielając. Uznać należy, że powódka wygrała proces w 32 % ((...),87). Sąd zasądził zatem od powódki na rzecz pozwanego zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2449,15 zł.

Sąd miał na uwadze, iż łączne koszty opinii biegłego sądowego D. O. oraz koszty dokumentacji medycznej w niniejszej sprawie wynoszą 2315,05 zł (postanowienie z dnia 11 lutego 2019 r.). Sąd stosunkowo rozdzielił pomiędzy stronami we wskazanym powyżej stosunku 68 % - powódka, 32 % - pozwany, mając na uwadze, że powódka poniosła koszty opinii biegłego lek. med. D. O. tj. w kwocie 2307,08 zł w całości. W ocenie Sądu, zasadnym jest, aby koszty opinii biegłego sądowego w zakresie laryngologii lek. med. T. S. poniosła powódka w całości, gdyż opinia nie potwierdziła twierdzeń powódki w niniejszym procesie. Sąd przyznał zatem na jej rzecz zwrot od pozwanego w kwocie 732,85 zł (

(...),08 x 32 %). Jednocześnie Sąd przyznał na rzecz powódki od pozwanego zwrot opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa tj. kwotę 435,00 zł (8700,00 x 5 %). Dokonując rozliczenia kosztów procesu Sąd przyznał ponadto na rzecz pozwanego od powódki zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3617,00 zł (od oddalonej części powództwa), ustalając wysokość tych kosztów stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł. Kwotę przyznanych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego Sąd pomniejszył o kwoty należnych powódce opłaty sądowej i części kosztów opinii biegłego sądowego (łącznie 1167,85 zł). Ostatecznie zatem powódka powinna zwrócić pozwanemu kwotę 2449,15 zł tytułem części kosztów zastępstwa procesowego (3600,00 – (...),85).

Sąd nakazał ponadto ściąganie od pozwanego tytułem uzupełnienia kosztów dokumentacji medycznej orzeczonych postanowieniem z dnia 11 lutego 2019 r. kwotę 7,97 zł (art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).